

למנוח שם ביביא) ולכן חייבים כרת, ולדעת הראב"ד פחות, ויש אומרים שדעת הראב"ד להתיר לגמרי כדעת המאירי.

עושי, אנו נופסים כמו הרמב"ם וכן הסכימו כל הפוסקים האחרונים (הובאו בספרים שם). אבל יש הרבה טועים לומר שאם אדם נכנס להר הבית ועשה פסיעה אחת, חייב כרת. זה לא מדויק. מי שיסתכל ביחודה דעת (ח"א סי' כ"ה) ויקרא וינשבה שם לגבי עליה להר הבית, יחשוב שאסור לעלות כלל ועיקר, והנכנס ללילת חייב כרת. (ספר יחודה דעת נעשה לבעלי בתים, ויביע אומר נכתב עבור המלמד חכמים. מה ההבדל ביניהם? כתוב בפסוק "יום ליום יביע אומר" - מי שיש לו זמן ללמוד ביום ילמד יביע אומר. "ולילה ללילה יחודה דעת" - ומי ששורד בעסקיו בנוסף היום ילמד לפחות בלילה "יחודה דעת" שנכתב בקצרה ונשפה יותר פשוטה, כי אם ילמד יביע אומר, וירדם באמצע התשובה). אבל הנשיבה ביביע אומר (חלק חמישי חיד"י סוסי' כ"ו) הוא נזהר, שלא בכל מקום נאסר כרת, אלא יש מקום שיש בו כרת, והמקום הזה קשה למדוד אותו, כי יש לנו הרבה דעות במדיניות. לדעת "החזון איש" אמה הנזכרת בגמרא היא 56 ס"מ, ולדעת הגמרא נאה היא 48 ס"מ, והיום הגיעו למסקנה אחרת הוכחות רבות שהאמה הנזכרת בגמרא היא 46 ס"מ בלבד כמנין "אמה". מה ההוכחה לה? הנהגתם שיבת הרמב"ם נתברר בימינו שהוא לא יותר מ-3 גרם (ולא כדעת הרב ב"ר צ"ל שחשב שהוא 3.2 גרם) והוא קשור עם שיעור האצבע והאמה ע"פ הגמרא בפסחים (ק"ס ע"א), ויצא משם שהאצבע היא פחות משני סנטימטר. יש גם זה יחזיר פשוטה, כתוב שהזרת היא חצי אמה. ופירוש "זרת" כשנמתח יד וזרע בכל הכוח ומדוד מאצבע הנקראת זרת עד האגודל, וראינו בנסיון שלעולם לא נגיע זרוע יותר מ-23 סנטימטר, מקסימום. ואם כן, אם הזרת 23, האמה 46. ועכשיו כשאנו מודדים לדעת היכן היה מקום העזרה ומקום המזבה, יש מילין דעות. לכן אם אדם נכנס לא יידע איפה נגמר המקום של הכרת ואיפה ימנעל מקום שנטפיק לו טבילה. נכון שאין כרת, אבל אתה לא יכול להכנס ככה יחוד, אלא אתה צריך טבילה, ולא סתם טבילה אלא טבילה והערב שמש, ונראה שלא יראה קרי בינתיים. אז איך נוכל להתיר להכנס, יבוא אדם נשאל מהו מילין מתי טבלת? ואתה בטוח שלא הרהרת אח"כ וראית קרי? ואפילו ויתר שנעשה את זה, נצטרך לעשות מחיצה, ולכתוב עד כאן מותר ליכנס, מכאן והלאה נאכנס חייב כרת לדעת רוב הפוסקים. וחזק מזה, הנשים לא יוכלו ליכנס,